

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 230/2011-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. júna 2011 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. P. B., R., zastúpeného advokátom JUDr. J. V., N., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 2 ods. 2, čl. 141 a čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. k. 21 S 96/2007-201 z 24. februára 2009 v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 21 S 96/2007-229 z 26. februára 2010 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Sžo 140/2010 zo 17. februára 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. P. B. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. júna 2011 doručená faxom a podaním doručeným 10. júna 2011 doplnená sťažnosť Ing. P. B., R.

(ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. J. V., N., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 2 ods. 2, čl. 141 a čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 21 S 96/2007-201 z 24. februára 2009 v spojení s opravným uznesením č. k. 21 S 96/2007-229 z 26. februára 2010 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 8 Sžo 140/2010 zo 17. februára 2011 (ďalej len „rozsudok najvyššieho súdu“ alebo „namietaný rozsudok“).

Zo sťažnosti a z k nej pripojených príloh vyplýva: *«Rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 21 S 96/2007-201 zo dňa 24. 2. 2009 v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 21 S 96/2007-229 zo dňa 26. 2. 2010 bola zamietnutá moja žaloba, ktorou som sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu: Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Námestove č. A/2007/028001-OSÚ zo dňa 21. 5. 2007... Týmto rozhodnutím žalovaný... zamietol moje odvolanie a potvrdil rozhodnutie Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Námestove č. A/2007/014369 zo dňa 8. 3. 2007 o skončení môjho štátnozamestnaneckého pomeru z dôvodu, že uznesením vlády Slovenskej republiky zo dňa 10. 1. 2007 som bol odvolaný z funkcie riaditeľa Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Námestove s tým, že podľa § 40 ods. 2 písm. b/ zákona č. 312/2001 Z. z. o štátnej službe mi bola poskytnutá náhrada vo výške trojnásobku môjho funkčného platu.*

Rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v Bratislave č. k. 8 Sžo 140/2010 zo dňa 17. 2. 2011 bol potvrdený rozsudok Krajského súdu v Žiline...

Ja, sťažovateľ som bol dňa 19. 4. 2002 prijatý do stálej štátnej služby. Odo dňa 1. 6. 2004 som bol na základe výsledkov výberového konania vymenovaný do funkcie hlavný radca – predstavený, riaditeľ Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Námestove. Túto funkciu som vykonával v štátnozamestnaneckom pomere v stálej štátnej službe.

Vláda Slovenskej republiky... 10. 1. 2007 prijala... „uznesenie... č. 28...“, ktorým odvolala z funkcií riaditeľov úradov práce, sociálnych vecí a rodiny v 39 okresných mestách... a tým istým dňom vymenovala do funkcie nových riaditeľov. Ja... som bol týmto

uznesením... odvolaný z funkcie riaditeľa Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Námestove.

V čase môjho odvolania z funkcie som bol štátnym zamestnancom v stálej štátnej službe a preto som nemohol byť zároveň štátnym zamestnancom v politickej funkcii. Štátni zamestnanci v politickej funkcii boli v dočasnej štátnej službe. Podľa zákona č. 312/2001 Z. z... v znení platnom ku... 10. 1. 2007 nebola možná zmena zo stálej štátnej služby na dočasnú štátnu službu. Ak by došlo k zmene môjho štátnozamestnaneckého pomeru muselo by byť o tejto zmene...vydané rozhodnutie... podľa § 27 písm. e/ zákona č. 312/2001 Z. z... Do dnešného dňa žiadny orgán nevydal takéto rozhodnutie...

Podľa § 47 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní, rozhodnutie musí obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní /rozklade/. Odôvodnenie nie je potrebné, ak sa všetkým účastníkom konania vyhovuje v plnom rozsahu.

Uznesenie vlády Slovenskej republiky... nie je rozhodnutím o zmene štátnozamestnaneckého pomeru, keďže nemá náležitosti rozhodnutia podľa § 47 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní. O prijatí tohto uznesenia vlády Slovenskej republiky som sa dozvedel iba z rozhodnutia žalovaného správneho orgánu bez evidenčného čísla zo dňa 19. 1. 2007 o skončení štátnozamestnaneckého pomeru s mojou osobou. Do dnešného dňa mi toto uznesenie vlády Slovenskej republiky nebolo doručené.

Až v mesiaci február 2007 mi bol doručený list Róberta Fica predsedu vlády Slovenskej republiky zo dňa 10. 1. 2007, ktorým mi bolo oznámené že dňa 10. 1. 2007 som bol odvolaný z funkcie riaditeľa Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Námestove.

Uznesenie vlády... a aj list R. F... sú neurčité, pretože neobsahujú moje identifikačné údaje... ktoré by ma identifikovali takým spôsobom aby som nebol zameniteľný s inou osobou a nemajú náležitosti rozhodnutia podľa § 47 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní.

Keďže u mňa... chýba právoplatné rozhodnutie o zmene štátnozamestnaneckého pomeru neexistoval skutkový základ na základe ktorého by žalovaný... mohol vydať rozhodnutie podľa § 40 ods. 2 písm. b/ zákona č. 312/2001 Z. z. o štátnej službe o skončení môjho štátnozamestnaneckého pomeru. I napriek mojim opakovaným námietkam sa súdy touto skutočnosťou riadne nezaoberali a dospeli k nesprávnemu právnemu názoru, že nebolo potrebné vydať takéto rozhodnutie keďže po vydaní uznesenia vlády... o mojom

odvolaní z funkcie žalovaný správny orgán nemal pre mňa zodpovedajúce štátnozamestnanecké miesto a že voľné štátnozamestnanecké miesto som neprijal.

Zákon č. 312/2001 Z. z... neumožňuje, aby štátny zamestnanec v stálej štátnej službe ukončil štátnozamestnanecký pomer na základe uznesenia vlády Slovenskej republiky resp. na základe listu predsedu vlády Slovenskej republiky... môj štátnozamestnanecký pomer bol skončený v rozpore so zákonom č. 312/2001 Z. z. o štátnej službe.

O mojom odvolaní zo dňa 8. 3. 2007 proti rozhodnutiu služobného úradu Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Námestove spisové číslo A/2007/014369 zo dňa 8. 3. 2007 do dnešného dňa nerozhodol príslušný odvolací správny orgán...

Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny v Námestove ako prvostupňový správny orgán do dnešného dňa moje odvolanie zo dňa 8. 3. 2007 proti rozhodnutiu služobného úradu Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Námestove spisové číslo A/2007/014369 zo dňa 8. 3. 2007 nepredložil na rozhodnutie vedúcemu služobného úradu Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny v Bratislave t. j. odvolaciemu správne mu orgánu, hoci mu v tom nič nebránilo. To znamená, že o mojom odvolaní do dnešného dňa nerozhodol príslušný odvolací správny orgán. Takýmto postupom v odvolacom konaní došlo k porušeniu zásady dvojinstančnosti správneho konania.

Súdy sa touto skutočnosťou riadne nezaoberali a vychádzali iba z ustanovenia § 138 ods. 1 zákona č. 312/2001 Z. z. o štátnej službe, na základe ktorého dospeli k názoru že postup žalovaného správneho orgánu v odvolacom konaní bol v súlade so zákonom.»

Sťažovateľ poukazuje na nález ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 77/02 z 27. novembra 2002, podľa ktorého „... do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z tohto vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná, platná a účinná právna úprava.“

Podľa sťažovateľa „*Napadnutými rozsudkami Krajského súdu v Žiline a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v Bratislave predstavujú podstatný zásah do môjho základného práva na súdnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie, pretože nesprávne aplikovali ustanovenia zákona č. 312/2001 Z. z. o štátnej službe.*“.

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„*Krajský súd v Žiline rozsudkom sp. zn. 21 S 96/2007-201 zo dňa 24. 2. 2009 v spojení s opravným uznesením sp. zn. 21 S 96/2007-229 zo dňa 26. 2. 2010 a Najvyšší súd Slovenskej republiky v Bratislave rozsudkom sp. zn. 8 Sžo 140/2010 zo dňa 17. 2. 2011 porušili základné právo sťažovateľa... na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s článkom 2 odsek 2, článok 141 odsek 1 a článok 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.*

Sťažovateľovi... sa priznáva finančné zadosťučinenie v sume 100.000,- EUR, ktoré sú Krajský súd v Žiline a Najvyšší súd Slovenskej republiky v Bratislave povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť sťažovateľovi... do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Sťažovateľovi Ing. P. B. sa priznávajú trovy tohto konania v sume 261,82 EUR, ktoré sú Krajský súd v Žiline a Najvyšší súd Slovenskej republiky v Bratislave povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť sťažovateľovi... na účet advokáta JUDr. J. V... do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Konanie o sťažnostiach je bližšie upravené predovšetkým v § 49 až § 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu a rozsudkom najvyššieho súdu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 27/07).

1. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, je založená na základe princípu subsidiarity. Zo subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplýva, že ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa môže domôcť ochrany svojho základného práva alebo slobody využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov pred iným orgánom verejnej moci, odmietne takúto sťažnosť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na prerokovanie (mutatis mutandis napr. I. ÚS 103/02, I. ÚS 269/06). Z uvedeného vyplýva, že v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy prislúcha ústavnému súdu právomoc zaoberať sa namietaným porušením základného práva alebo slobody za predpokladu, že právna úprava takémuto právu neposkytuje účinnú ochranu (mutatis mutandis I. ÚS 78/99). Podstatou účinnej ochrany základných práv a slobôd sťažovateľa je okrem iného aj opravný prostriedok, ktorý má fyzická osoba alebo právnická osoba k dispozícii vo vzťahu k základnému právu alebo slobode, porušenie ktorých sa namieta a ktorý mu umožňuje odstrániť ten stav, v ktorom vidí porušenie svojho základného práva alebo slobody (I. ÚS 36/96).

V danom prípade bol sťažovateľ oprávnený podať proti rozsudku krajského súdu odvolanie, o čom vedel, odvolanie podal a najvyšší súd o ňom rozsudkom rozhodol. Z toho vyplýva, že sťažovateľ mal k dispozícii účinný právny prostriedok na ochranu svojich práv, o ktorom bol oprávnený rozhodnúť najvyšší súd, čo vylučuje právomoc ústavného súdu.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie jeho základného a iného práva rozsudkom krajského súdu z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

2. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že uvedené zákonné ustanovenie rozlišuje okrem iného aj osobitnú kategóriu návrhov, ktorými sú návrhy „zjavne neopodstatnené“. Týmto zákon o ústavnom súde v záujme účelnosti a procesnej ekonomie poskytuje ústavnému súdu príležitosť preskúmať v štádiu predbežného prerokovania sťažnosti (§ 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde) možnosť jej prípadného odmietnutia jednak na základe obsahu namietaných právoplatných rozhodnutí, charakteru namietaných opatrení alebo iných zásahov, ktorými malo dôjsť k porušeniu základných práv alebo slobôd navrhovateľa a z nich vyplývajúcich skutkových zistení, a jednak tiež na základe argumentácie, ktorú proti nim sťažovateľ v návrhu uplatnil.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (I. ÚS 66/98, I. ÚS 27/04, I. ÚS 25/05, I. ÚS 74/05, IV. ÚS 300/08).

Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok krajského súdu o zamietnutí žaloby sťažovateľa, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia a postupu Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Námestove sp. zn. A/2007/028001-OSÚ z 21. mája 2007.

Podľa sťažovateľa najvyšší súd namietaným rozsudkom porušil ním označené základné a iné práva na súdnu ochranu, do ktorých obsahu patrí aj to, aby sa rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy a právo na to, aby sa vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy.

Ústavný súd sa preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa zaoberal jej opodstatnenosťou v naznačenom smere, predovšetkým skúmajúc možnosť preukázania príčinnej súvislosti medzi namietaným rozsudkom a základným právom upraveným v čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, porušenie ktorých sťažovateľ v sťažnosti namietal. V nadväznosti na to posudzoval opodstatnenosť námietok sťažovateľa, pokiaľ ide o ťažiskové časti odôvodnenia namietaného rozsudku najvyššieho súdu vedúce k požiadavke vyslovenia porušenia jeho označených práv.

Najvyšší súd v relevantnej časti odôvodnenia namietaného rozsudku uvádza: *«Právne vzťahy pri vykonávaní štátnej služby upravuje zákon o štátnej službe, ktorý definuje obsah vykonávania štátnej služby ako práva a povinnosti štátu a štátneho zamestnanca vyplývajúce z vykonávania štátnej služby alebo súvisiace s vykonávaním štátnej služby.»*

Medzi účastníkmi nebolo sporné, že žalobca bol štátnym zamestnancom Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Námestove, kde bol rozhodnutím o zmene štátnozamestnaneckého pomeru z 01. júna 2004 v zmysle § 27 písm. c/ a § 30 ods. 1 zákona o štátnej službe a § 5 ods. 5 zákona č. 453/2003 Z. z. o orgánoch štátnej správy v oblasti sociálnych vecí, rodiny a služieb zamestnanosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o orgánoch štátnej správy v oblasti sociálnych vecí“) vymenovaný do funkcie hlavný radca – predstavený, riaditeľ úradu práce, sociálnych vecí a rodiny a vedúci služobného úradu od 01. júna 2004. Toto rozhodnutie vydal vedúci služobného úradu Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny v Bratislave, nakoľko podľa § 5 ods. 5 zákona o orgánoch štátnej správy v oblasti sociálnych vecí, účinného do 31. decembra 2006 sa na vymenovanie a odvolanie riaditeľa, ktorý bol zároveň vedúcim služobného úradu vzťahoval osobitný predpis, zákon o štátnej službe.

Zákonom č. 664/2006 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon o štátnej službe a zákon o orgánoch štátnej správy v oblasti sociálnych vecí, bolo ustanovenie § 5 ods. 5 zákona o orgánoch štátnej správy v oblasti sociálnych vecí novelizované tak, že úrad práce, sociálnych vecí a rodiny riadi a za jeho činnosť zodpovedá riaditeľ, ktorého vymenúva a odvoláva vláda Slovenskej republiky na návrh ministra práce, sociálnych vecí a rodiny.

Zároveň bol doplnený § 11, podľa ktorého sa riaditeľ úradu, ktorý bol vymenovaný podľa zákona účinného do 31. decembra 2006. považuje za riaditeľa úradu vymenovaného podľa tohto zákona.

Uznesením Vlády Slovenskej republiky č. 28 z 10. januára 2007 bol žalobca dňom 10. januára 2007 odvolaný z funkcie riaditeľa Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Námestove.

Spornou zostala skutočnosť, či bolo možné štátnozamestnanecký pomer žalobcu skončiť rozhodnutím o skončení štátnozamestnaneckého pomeru odvolaním, ktoré vydal správny orgán prvého stupňa podľa § 40 ods. 2 písm. b/ zákona o štátnej službe.

Podľa § 40 ods. 2 písm. b/ zákona o štátnej službe v stálej štátnej službe alebo v dočasnej štátnej službe služobný úrad skončí štátnozamestnanecký pomer odvolaním aj z týchto dôvodov: nezariadenia odvolaného vedúceho úradu alebo predstaveného na vykonávanie štátnej služby na štátnozamestnanecké miesto toho istého odboru štátnej služby a na tú istú funkciu (§ 16 ods. 3) z dôvodu, že služobný úrad takéto miesto nemá alebo sa so štátnym zamestnancom nedohodne inak, pričom sa poskytne predstavenému náhrada vo výške dvojnásobku, jeho funkčného platu; vedúcemu úradu a predstavenému, ktorý bol odvolaný podľa § 31 ods. 2, sa poskytne náhrada vo výške trojnásobku jeho funkčného platu.

Podľa § 5 ods. 4, 6 zákona o štátnej službe funkcie, do ktorých sa štátni zamestnanci volia alebo vymenúvajú podľa odsekov 3 a 5, sú na účely tohto zákona politické funkcie, ak osobitný predpis neustanovuje inak. Výkon politickej funkcie sa považuje za výkon verejnej funkcie.

Podľa § 10 ods. 6, 8 písm. a/ zákona o ostatnej službe vedúci úradu v služobnom úrade uvedenom v § 7 ods. 1 písm. c/ a d/ je jeho štatutárny orgán. Služobný úrad po odvolaní vedúceho úradu postupuje podľa § 40 ods. 2 písm. b/, ak ide o štátneho zamestnanca v stálej štátnej službe.

Podľa § 5 ods. 5 zákona o orgánoch štátnej správy v oblasti sociálnych vecí úrad riadi a za jeho činnosť zodpovedá riaditeľ, ktorého vymenúva a odvoláva vláda Slovenskej republiky na návrh ministra práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky.

Podľa § 125 ods. 1, 2 zákona o štátnej službe konanie vo veciach štátnozamestnaneckého pomeru (ďalej len „konanie“) sa vzťahuje na veci týkajúce vzniku,

zmeny a skončenia štátnozamestnaneckého pomeru. Na konanie podľa odseku 1 sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní (Správny poriadok), ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 126 zákona o štátnej službe orgánom príslušným na konanie a rozhodovanie v prvom stupni je vedúci úradu vo veciach vymenovania do štátnej služby a vzniku štátnozamestnaneckého pomeru, zmeny štátnozamestnaneckého pomeru a skončenia štátnozamestnaneckého pomeru.

Podľa § 138 ods. 1 zákona o ostatnej službe odvolacím orgánom je vedúci úradu, ktorý rozhoduje na základe stanoviska poradnej odvolacej komisie.

Podľa názoru odvolacieho súdu správne orgány oboch stupňov v preskúmvanej veci postupovali v intenciách citovaných právnych noriem a preto ich rozhodnutia treba považovať za skutkovo správne a v súlade so zákonom.

Z administratívneho spisového materiálu v danej veci vyplýva, že žalobca bol dňom 01. júna 2004 vymenovaný Ústredím práce, sociálnych vecí a rodiny v Bratislave do funkcie hlavný radca – predstavený, riaditeľ a vedúci služobného Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Námestove; uznesením Vlády Slovenskej republiky č. 28 zo dňa 10. januára 2007 bol žalobca odvolaný z funkcie riaditeľa služobného úradu; Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny v Námestove skončil so žalobcom štátnozamestnanecký pomer ku dňu 08. marca 2007 podľa § 40 ods. 2 písm. b/ zákona o štátnej službe; z odôvodnenia tohto rozhodnutia vyplýva, že služobný úrad skončil štátnozamestnanecký pomer so žalobcom vzhľadom k tomu, že po jeho odvolaní z funkcie riaditeľa Vládou Slovenskej republiky, služobný úrad nemal také miesto na výkon Štátnej služby, ktoré by zodpovedalo miestu toho istého odboru štátnej služby a tej istej funkcie, pričom žalobca ponúkané voľné štátnozamestnanecké miesta neprijal, čo potvrdil svojím podpisom na liste č. 011869/2007/OSÚ „Oznámenie – ponuka voľného štátnozamestnaneckého miesta“ zo dňa 27. februára 2007; na základe odvolania žalobcu proti tomuto rozhodnutiu žalovaný správny orgán jeho odvolanie zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil.

Predpokladom skončenia štátnozamestnaneckého pomeru podľa § 40 ods. 2 písm. b/ zákona o štátnej službe je nezaradenie odvolaného vedúceho úradu alebo predstaveného na vykonávanie štátnej služby na štátnozamestnanecké miesto toho istého odboru štátnej služby u na tú istú funkciu (§ 16 ods. 3) z dôvodu, že služobný úrad takéto miesto nemá alebo sa so

štátnym zamestnancom nedohodne inak, teda. že po odvolaní štátneho zamestnanca z funkcie vedúceho úradu, nebolo, možné ho zaradiť na vykonávanie štátnej služby na štátnozamestnanecké miesto toho istého odboru štátnej služby a na tú istú funkciu z dôvodu, že služobný úrad takéto miesto nemá, alebo odvolaný vedúci úradu ponúkané miesto služobným úradom odmietol.

Zo skutkových okolností v danej veci vyplýva, že žalobca bol odvolaný z funkcie riaditeľa služobného úradu na základe uznesenia Vlády Slovenskej republiky č. 28 zo dňa 10. januára 2007, týmto dňom a na základe tejto skutočnosti bol sním skončený štátnozamestnanecký pomer podľa § 40 ods. 2 písm. b/ zákona o štátnej službe, pretože ponúknuté miesta štátnej služby služobným úradom odmietol, pričom služobný úrad iné voľné zodpovedajúce miesto štátnej služby nemal. Služobný úrad v danej veci postupoval v súlade s citovanými ustanoveniami zákona o štátnej službe a platným spôsobom so žalobcom skončil štátnozamestnanecký pomer, pretože žalobca bol odvolaný z funkcie, ktorá podľa § 5 zákona o štátnej službe v spojení s § 5 ods. 5 zákona o orgánoch štátnej správy v oblasti sociálnych vecí je politickou funkciou, uznesením Vlády Slovenskej republiky, a takéto odvolanie je jedným zo základných predpokladov pre skončenie štátnozamestnaneckého pomeru podľa § 40 ods. 2 písm. b/. Zo skutkových okolností ďalej vyplýva, že žalobca neprijal ponúknuté voľné štátnozamestnanecké miesta služobným úradom, pričom súčasne z „Oznámenia – ponuky voľného štátnozamestnaneckého miesta“ zo dňa 27. februára 2007 vyplýva, že služobný úrad nemal iné vhodné štátnozamestnanecké miesto, čím boli splnené aj ďalšie zákonné podmienky pre platné skončenie štátnozamestnaneckého pomeru so žalobcom. Právna norma § 40 ods. 2 písm. b/ zákona o štátnej službe ustanovuje ako jednu zo zákonných podmienok pre skončenie štátnozamestnaneckého pomeru odvolanie z funkcie vedúceho služobného úradu a právna norma § 5 ods. 5 zákona o orgánoch štátnej správy v oblasti sociálnych vecí ustanovuje, že riaditeľa úradu vymenúva a odvoláva Vláda Slovenskej republiky na návrh Ministra práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky, ktoré zákonné podmienky v danej veci boli splnené. Pre posúdenie skončenia štátnozamestnaneckého pomeru v danej veci spôsob doručenia rozhodnutia Vlády Slovenskej republiky o odvolaní z funkcie žalobcovi je právne bezvýznamný.»

Z citovanej časti odôvodnenia namietaného rozsudku je zrejmé, že najvyšší súd sa vysporiadal so všetkými námietkami sťažovateľa, ktoré sú predmetom jeho ústavnej sťažnosti. Podrobne a s poukazom na príslušné ustanovenia zákona č. 312/2001 Z. z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o štátnej službe“) a na zákon č. 664/2006 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 312/2001 Z. z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 453/2003 Z. z. o orgánoch štátnej správy v oblasti sociálnych vecí, rodiny a služieb zamestnanosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, uviedol, prečo považoval sťažovateľa za štátneho zamestnanca, ktorý vykonáva politickú funkciu, akým spôsobom došlo k odvolaniu sťažovateľa z funkcie a taktiež ako došlo ku skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru sťažovateľa.

Ústavný súd zdôrazňuje, že sťažovateľ svoje tvrdenia o tom, že nebol štátnym zamestnancom, ktorý vykonáva politickú funkciu, žiadnym spôsobom neodôvodnil, túto skutočnosť v sťažnosti iba skonštatoval a neuviedol žiadne argumenty, ktorými by aspoň spochybnil odôvodnenie rozsudku najvyššieho súdu v tomto smere. Z uvedeného dôvodu sa ústavný súd ďalšími tvrdeniami sťažovateľa o tom, že bolo potrebné rozhodnúť o zmene štátnozamestnaneckého pomeru podľa § 27 písm. e) zákona o štátnej službe, že chýba právoplatné rozhodnutie o zmene štátnozamestnaneckého pomeru, a na tieto tvrdenia nadväzujúcimi argumentmi nepovažoval za potrebné zaoberať.

Vo vzťahu k tvrdeniu sťažovateľa o tom, že do dnešného dňa úrad práce ako prvostupňový orgán jeho odvolanie proti rozhodnutiu úradu práce sp. zn. A/2007/014369 z 8. marca 2007 nepredložil na rozhodnutie vedúcemu služobného úradu Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny v Bratislave, t. j. odvolaciemu správnomu orgánu, pričom súdy sa touto skutočnosťou riadne nezaoberali, ústavný súd uvádza, že z citovaného odôvodnenia namietaného rozsudku najvyššieho súdu vyplýva, že najvyšší súd sa zaoberal aj námietkami sťažovateľa v tomto smere a ústavne súladným spôsobom sa s nimi vysporiadal.

Najvyšší súd v namietanom rozsudku zaujal svoj názor k sťažovateľom nastolenému problému, poukázal na to, akými zákonnými ustanoveniami sa riadil a aké skutkové zistenia a úvahy ho viedli k vyslovenému právnenému názoru.

Po preskúmaní spôsobu a rozsahu odôvodnenia namietaného rozsudku a s ohľadom na dôvody, ktoré sťažovateľ uviedol v predmetnej sťažnosti, ústavný súd nezistil taký jeho výklad a aplikáciu ustanovení zákona o štátnej službe, ktoré by mohli vyvolať účinky nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Citované rozhodnutie obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd konštatuje, že závery, ku ktorým najvyšší súd dospel, nemožno označiť za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti namietaného rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre zjavnú neopodstatnenosť.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších požiadavkách sťažovateľa uplatnených v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. júna 2011